

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 194229 17 Рев
Бања Лука, 07.3.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Б.Д. из П., кога заступа пуномоћник Р.Д., адвокат из Б.Л., против туженог „Т. О.“ а.д. Б. Л., кога заступају пуномоћници В. и Д.К., адвокати из Б.Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 194229 17 Гж од 20.4.2017. године, на сједници одржаној 07.3.2018. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 194229 14 П од 30.9.2016. године одбијен је захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади нематеријалну и материјалну штету са законском затезаном каматом. Истом пресудом тужитељ је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 6.633,90 КМ са каматом од пресуђења до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 194229 17 Гж од 20.4.2017. године одбијена је жалба тужитеља као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се тужбени захтјев усвоји у цијелости или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужени није поднио одговор на ревизију.

Ревизија није основана.

Тужитељ тужбом тражи накнаду материјалне и нематеријалне штете због тјелесних повреда узрокованих саобраћајном несрећом коју је скривио возач моторног возила осигураног ког туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужитељ је као возач мотоцикла марке „Јамаха“ дана 11.7.2010. године на путу Б.Л. – П. у мјесту Ч.П. доживио саобраћајну незгоду у којој је задобио тешке тјелесне повреде у виду уништења лијевог кољеног зглоба те прелома лијевог лакта и малог прста лијеве шаке; ову саобраћајну незгоду је проузроковао возач путничког возила марке „Рено клио“, које је било осигурано код туженог за штете причињене трећим лицима; у поступку вансудског обештећења тужитељ је са туженим закључио два споразума о вансудском поравнању на основу

којим му је у току 2010. године исплаћена одштета у износу од 17.400,00 КМ, а у току 2011. године одштета у износу од 25.500,00 КМ тј. укупно 42.900,00 КМ; наведеним споразумима тужитељ се одрекао права да по истом штетном догађају истиче било какве друге новчане захтјеве према туженом; тужитељу је 2013. године ампутирана лијева наткољеница.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд налази да споразуми о вансудском поравнању представљају уговор за странке и да се потписивањем ових споразума тужитељ одрекао свих других потраживања према туженом, слиједом чега одбија његов тужбени захтјев.

Прихватајући чињенична утврђења првостепеног суда, другостепени суд истиче да тужитељ није доказао постојање и висину штете настале након закључења вансудских поравнања, ради чега овај суд одбија жалбу тужитеља и потврђује првостепену пресуду.

Становиште другостепеног суда је правилно.

У ревизији тужитељ истиче да му у моменту закључења споразума о вансудском поравнању нису биле познате све релевантне чињенице и да се његово здравствено стање погоршало након закључења ових споразума, чиме је наступила нова штета за коју није добио одговарајућу накнаду. Он такође наводи да је био у неравноправном положају у односу на туженог јер није имао новчана средства да плати трошкове вјештачења по вјештаку економске струке, на основу којег вјештачења би доказао основаност свог захтјева за исплату ренте.

Ови наводи ревидента не могу исходovati другачију одлуку суда.

Вансудска поравнања које су странке закључиле 2010. и 2011. године јесу споразуми странака који се морају поштовати и она производе правна дејства уговора. Њима су парничне странке на другачији начин уредиле свој већ постојећи материјално-правни однос настао проузроковањем штете, а на темељу одредбе члана 9. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима од одговорности („Службени гласник Републике Српске” број 102/09 – Пречишћени текст), учиниле га извјесним и несумњивим тако што су одредиле мјеру својих обавеза према стању односа у моменту закључења поравнања. Учесници поравнања, у принципу, не могу да траже у парници више него што је поравнањем утврђено као мјера права и обавеза, изузев новонасталих односа и потраживања која нису била позната или нису ни постојала у вријеме закључења вансудског поравнања.

У конкретном случају тужени је у току 2010. и 2011. године тужитељу на основу поравнања исплатио износ од укупно од 42.900,00 КМ, од чега на име физичког бола 3.000,00 КМ, на име страха 2.000,00 КМ, на име умањења животне активности 15.000,00 КМ, на име наружености 2.000,00 КМ, на име трошкова лијечења 20.500,00 КМ и на име трошкова заступања 400,00 КМ. Примајући наведене износе тужитељ се у односу на туженог одрекао било каквих других потраживања по било којем основу из конкретног штетног догађаја. Међутим, накнадно је тужитељу ампутирана лијева наткољеница, што је свакако нова чињеница која би била релевантна под условом да у вријеме закључења вансудских поравнања тужитељ није могао знати да ће доћи до ове новонастале ситуације. Из приложене медицинске документације те налаза и мишљења љекара вјештака С. Б.

произлази да је прије закључења вансудских поравнања тужитељу одстрањен зглоб лијевог кољена и имплантирана тотална ендопротеза лијевог кољена, али је убрзо после тога дошло до инфекције кољена. Надаље, у вријеме закључења вансудских поравнања било је познато да је код тужитеља дошло до трајне неспособности за рад на пословима возача теретних возила (о томе се изјаснио љекар ортопед), али тужитељ у то вријеме није тражио накнаду изгубљене зараде (из приложених доказа проистиче да у вријеме штетног догађаја исти и није био запослен па по том основу није ни остваривао приходе).

Тужитељ у овој парници није понудио ни извео доказе, а што је био дужан у складу са чланом 7. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), на основу којих би се могло утврдити да му је ампутација лијеве натколенице, која је извршена након закључена споразума о вансудском поравнању, узроковала нову штету за коју му није исплаћена накнада. Тачно је да је ова ампутација новонастала чињеница, али је штету проузроковану ампултацијом ноге требало разграничити од раније претрпљене штете, за коју је тужитељу исплаћена накнада у складу са закљученим поравнањима. Тужитељ је извео доказ медицинским вјештачењем на околност укупних претрпљених физичких и душевних болова по основу умањења животне активности и наружености као и претрпљеног страха, што су посљедице задобијених повреда у саобраћајног незгоди, али налаз и мишљење љекара вјештака не представља поуздан основ за разграничење штете коју је тужитељ по наведеним основима претрпио до закључења поравнања од штете која је настала након закључења поравнања. Према томе, правилан је закључак другостепеног суда да тужитељ није изнио чињенице нити понудио доказе о основу и висини штете коју потражује тужбеним захтјевом. Он је одустао од приједлога да се проведу докази његовим саслушањем у својству парничне странке и вјештачењем по вјештаку економске струке, чиме је себе лишио могућности да се изјасни о битним чињеницама (да ли је у вријеме штетног догађаја и у вријеме закључења вансудских поравнања остваривао приходе и по ком основу), па је вјештачење по вјештаку економске струке било беспотребно обзиром да се вјештак може изјашњавати само о висини штете, а не и основаности захтјева за накнаду штете по основу изгубљене зараде.

Не стоји приговор ревизије да тужитељ у вријеме закључења поравнања није знао за чињенице које су од значаја за одређивање висине накнаде штете. Он је у поступку вансудског обештећења имао стручног пуномоћника - адвоката, а никада није тражио поништење закључених поравнања већ је, напротив, примио од туженог износе о чијој су се висини парничне странке договориле.

Код таквог стања ствари овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена. Досљедно томе, ревизија тужитеља је одбијена као неоснована (члан 248. ЗПП).

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић